

SKIDSPORTEN

I SIK kom skidsporten aldrig att få den stora tillslutning som var önskvärt. Kanhända berodde det på att snörika vintrar alltför ofta avlöstes^{av} barvintrar? Detta kommer att framgå av dom ytterst knapphändiga uppgifter om tävlingsdeltagande som funnits att tillgå i klubbens protokollböcker och resultatlistor.

Första gången skidåkningen nämdes var 1929 och då var det idrottssektionen som också fungerade som skidsektion. I sektionens årsberättelse omnämns ett par tävlingar med SIK-deltagande. Den 17 februari var torget skådeplatsen för en tävling, som enligt protokollet var den första skidtävling som hållits i Svenljunga: "Tävlingen gällde dels Disp. Blomqvists vandringspris som erövrades för första gången av Postexp. Eric Carlsson, dels ett flertal pokaler och andra priser. Till tävlingen hade inbjudits Strömsfors IF, som sänt 3 representanter". Övriga pristagare finns inte omnämnda i protokollet.

Den 21 mars deltog SIK med 10 man i skidtävlingar i Strömsfors, varvid SIK:s pojkar hemförde nästan rubb och stubb.

Seniorer: 1 Elis Svärd, 2 Eric Carlsson, 3 Nils Ivarsson.

Juniorer: 1 Gösta Kruise, 2 Herne Johansson, 3 Troed Ivarsson.

Samma år startade en treklubbstävling mellan Svenljunga-Strömsfors-Tranemo. Inga resultatlistor finns från dessa tävlingar, men Herne Johansson, som då var 14 år startade i juniorklassen vilken han vann. Dessa treklubbstävlingar pågick sedan i fem år och Herne har bevisen, på att han vann juniorklassen alla åren, i sin prissamling.

Trots sin litenhet gav Herne aldrig upp utan jobbade på för fullt från start till mål, vilket oftast resulterade i topplacering i prislistorna. 1936, då han tävlade som senior tog han sin första inteckning i disp. Blomqvists vandringspris. Året därpå blev det en andra inteckning och 1940 tog han priset för alltid.

1930 inföll en av dessa, för skidåkningen så olämpliga, snöfria vintrarna då ingen verksamhet förekom på hemmabanor. Däremot kunde tävlingar anordnas i Strömsfors och Tranemo, med SIK-deltagande. Bl.a. dom förut nämnda fyrklubbstävlingarna. Med hedrande resultat, enligt protokollet.

1931 hade en sektion valts och den hade följande sammansättning: Eric Carlsson, Berthel Bäckström, Gustaf Bynander, Gösta Kruise, Artur Broberg.

"Snötillgången har under säsongen varit ganska knapp. Efter en snöfattig förvinter kom det dock snö i slutet av februari". lät det kort och gott i protokollet.

Den 22 februari hade man fått så mycket snö att SIK kunde arrangera en tävling med start och mål förlagda till visebergsterrängen.

Av inbjudna föreningar var det endast Strömsfors IF som ställde upp med en trupp på 10 man.

Det gällde i första hand kampen om en inteckning i vandringspriset, som kom att stå mellan Gösta Kruuse och Eric Carlsson. Dom båda värsta konkurrenterna Elis Svärd SIK och Erik Josefsson hade måst utgå. Det blev en hård kamp mellan dom båda kontrahenterna i det för dagen ganska tunga föret. Dom blev livligt påhejade av en talrik publik, som sökt sej dit upp. Vid varvningen hade Gösta den bästa tiden och han ökade på den ytterligare och kunde gå i mål som segrare. Han hade kört sträckan 3 minuter fortare än Eric Carlsson, som fick lämna ifrån sej vandringspriset. Trea i seniorklassen blev Erik Karlsson, Strömsfors. Herne Johansson, som för året tävlade för Strömsfors, vann överlägset juniorklassen, följd av SIK-arna Thor Lorentzon och Levy Lindblad.

Utöver denna hemmatävling ställde flera löpare upp i lopp i Strömsfors, Tranemo och Lia i Halland. Den senare platsen var ett omtyckt mål för skidentusiaster, som ofta åkte den smalspåriga järnvägen på vintersöndagarna för att åka skidor i den fina terrängen.

1932 hade sektionen en kortfattad rapport, som meddelade att det under vintern knappt förekommit någon snö, varför inga som helst tävlingar hade arrangerats i trakten. Enda tävlingen var DM i Ulricehamn, där Eric Carlsson erövrade ett DM-tecken i oldbovsklassen. Det första i SIK:s historia.

erövade ett DM-tecken i idrottsklassen. Det första i sin historia.

1933 meddelar sektionens årsberättelse att snötillgången i våra frakter var ganska knapp på förvintern. Men i mars hade det fallit såpass mycket snö att en tävling kunde arrangeras den 5 mars, då start och mål var förlagda till Högelid. 32 man startade och i seniorklassen vann Helge Sandström. Strömsfors med Angrim Haverstal, SIK på andra plats och Torsten Li-berg, Sexdrega som trea. Juniorklassen vann Herne Johansson, som nu åter åkte för SIK, följd av Torsten Andersson, Sexdrega och Thor Lorentzon, SIK på tredje plats. Strömsfors IF tog lagpriset.

Både 1934 och 1935 led av snöbrist, varför sektionen hade två ganska lugna säsonger, då skidåkarna inte fick några tillfällen att ta fram laggarna.

1936 var, enligt sektionens kortfattade årsrapport, snötillgången ganska god under senvintrern. Därför kunde tävlingar och märkesprov genomföras med gott resultat.

Dock finns inga uppgifter om fler tävlingar än att klubben stod som arrangör för Kindsmästerskapen. Någon resultatlista finns inte, men SIK fick ett andra lagpris i juniorklassen och tävlingarna gick på Högelid

Nu gör vi ett hopp till år 1940, eftersom inga uppgifter finns om några tävlingar under mellanåren. Den 25 februari 1940 var torget i Svenljunga åter start och målplats för ett skidlopp. Ett tidningsklipp skildrar denna tävling: "Tranemo skidlöpare triumferade. Vunno över Svenljunga och Uddebo. Det gällde en triangelmatch, där SIK-löparna fick finna sej i att belägga jumboplatsen".

Harry Johansson, Tranemo hade den överlägset bästa tiden och först på femte plats kom snabbaste SIK-åkare, som var Gösta Kruise. Lagpriset togs överlägset av tranemoåkarna.

I juniorklassen kom trion Runar Jansson, Bruno Larsson, Gunnar Carlsson fyra, femma och sexa.

Enligt tidningsreferatet var det ett strålande väder som hade lockat stora åskådarmassor till torget. "Tävlingarna, som genomfördes i utmärkt arrangemang, blevo således en publikframgång för SIK, även om den sportsliga utdelningen blev mindre god. Delvis kan det förklaras av att några av de bästa svenljungaborna inte hade tillfälle ställa upp".

1941 års Kindsmästerskap arrangerades av Limmareds IF och där startade bl.a. Sixten Bolander i juniorklassen, som han vann.

1942 finns resultat från tre tävlingar, varav den först gick i Sexdrega den 8 februari. Där vann Eugen Bolander seniorklassen och Bertil Svensson hamnade på 5:e plats. Sixten Bolander vann juniorernas tävling och Nils Andersson fick nöja sej med en 7:e plats.

"Tranemoloppet", kindsbygdens största skidtävling, gick den 22 februari och där var sex SIK-are anmälda. Men bara en av dem fick någon mer framträdande plats i prislistorna. Sixten Bolander, som åkte i juniorklassen åkte in på en tredjeplats bland 48 startande.

Den 15 mars hade Holsljunga BK inbjudit till en tävling och där startade sju SIK-are. I seniorklassen blev det tredubbelt SIK genom Bertil Svensson, Eugen Bolander och Eskil Svensson. Arne Larsson kom sexa och Valle Adolfsson sju. Bland juniorerna var åter Sixten Bolander snabbast.

I Kindsmästerskapen samma år kom Eugen Bolander på en fjärdeplats i seniorklassen och Sixten Bolander tog KM-tecknet i juniorklassen.

Bolander var namnet i SIK-skidåknigen dom två senaste åren och mer skulle det bli innevarande år. Den 11 januari hade en tidningsnotis rubriken: SENSATIONELL SKIDFÖRSTÄRKNING. "En av de mera bekanta storfräsarna på skidor, Erik Bolander, vilken representerat Hudiksvall, Ljusdal och senast Tallåsen, befinner sig sedan några dagar i Svenljunga. Bolander som har släktingar i kindssamhället, har förklarat sig villig att tävla för Svenljunga IK i vinter under förutsättning att även lämplig anställning kan beredas honom. Vidare vill han ha ekonomiska garantier för att en SM-tripp till Östersund i slutet av februari kan ordnas."

Det finns inga uppgifter om att något arbete kunde ordnas, men han kom att delta i ett fåtal tävlingar under vintern, som SIK-are.

Redan ~~den 17 januari~~ ställde han upp i ett tvåmilslopp i Ulricehamn, där han fick nöja sej med en fjärdeplacering efter två dalsjöforsåkare och en från Tidaholm. Kanske hade han inte hunnit acklimatisera sej, så strax efter sin ankomst norrifrån? Genom Erik o. Eugen Bolander o. Bertil Svensson blev det ett tredje lagpris.

En vecka senare, den 21 januari, åkte han Elfsborgs tvåmil i Borås, där en stor del av sverigeeliten startade. Även där kom han på fjärdeplatsen efter segrande Lars Back, Hudiksvalls IF, Carl Pahlin, I 21 och Olle Wiklund, Bergvik-Marma. Lars Backs tid var 1.37,10 tim. och Bolanders 1.42,04, alltså knappa 5 minuter sämre.

Efter dessa tävlingar i sydliga nejder var det dags för SM i Östersund. Den 28 februari gick 30 kilometersloppet, som vanns av Mora-Nisse och där hamnade Erik Bolander på en 29:de plats, drygt 8 minuter efter.

15-kilometern åktes den 4 mars och där vann Nils Persson Malung 17 sek. före Mora-Nisse. Erik Bolanders namn återfinns på 33:e plats, 1 sek. efter Carl Pahlin. På 5-milen, som åktes den 6 mars ställde Erik inte upp. Även där hette segraren Mora-Nisse.

Därmed var det också slut med SIK-engagemang i SM-klass, ty Erik Bolander återvände till sina hemtrakter i Hälsingland.

Nästa tävlingsprotokoll härstammar från Aplared, där Kindsmästerskapen arrangerades den 11 februari 1945. Där finns bara en SIK-are på någorlunda framskjuten plats i prislistan, Bertil Svensson som hamnade på 6:e plats. I damklassen räddade Millan Bengtsson SIK-äran genom att bli tvåa.

I ett skidlopp i Mårdaklev samma år blev Bertil Svensson tvåa.

1946 var inte speciellt livligt tävlingsmässigt, men klubben ställde upp två lag i Kindsmästerskapen i skidstafett 3X10 km. Första laget, bestående av Jarl Andersson, Alvar Bengtsson, Bertil Svensson klarade en tredjeplacering, medan andralaget hamnade på sjundeplatsen. Den tävlingen gick den 3 mars

I Ätradalsloppet i Mårdaklev den 17 mars blev Alvar Bengtsson tvåa, Eskil Svensson fyra och Bertil Svensson sexa bland seniorerna, medan Gösta Andersson vann juniorklassen och Millan Bengtsson damklassen.

Från 1947 finns bara ett tävlingsprotokoll från Ätradalsloppet i Mårdaklev den 9 mars. Bertil Svensson blev tvåa och Alvar Bengtsson fyra i seniorklassen, Tage Nilsson trea bland juniorerna och i pojkklassen vann Ingemar Larsson med Lennart Larsson på andra platsen.

Nästa Ätradalslopp gick den 25 januari 1948 och där fick SIK följande placeringar: Sen. 1 Eskil Svensson, 3 Alvar Bengtsson. Jun. 1 Gunnar Johansson. Damer: 3 Millan Bengtsson.

I en tävling i Mjöbäck den 1 februari blev trion Eskil Svensson, Bertil Svensson, Alvar Bengtsson tvåa, trea, fyra och dom tog samtidigt lagpriset.

Vid årets individuella Kindsmästerskap den 15 februari blev Eskil Svensson femma och Bertil Svensson sju, medan Tor Ivarsson vann oldboysklassen och Millan Bengtsson klarade tredjeplatsen i sin klass.

Årets KM-stafett som gick i Gånghester veckan före vanns av Tranemo IF med Gånghester IF som tvåa och Svenljunga IK som trea. Bertil Svensson, Alvar Bengtsson, Eskil Svensson åkte i nämnd ordning.

Ett hopp fram till 1951, den 4 februari, då Bertil Svensson åkte in på en andraplats i Älvenaloppet i Älvsered och Göran Frisk trea i junior-samt Hjärdis Ström tvåa i damklassen.

I Ätradalsloppet samma år blev Bertil Svensson trea i sen. Göran Frisk trea i jun. och Hjärdis Ström vann damklassen.

1953 är nästa årtal med SIK-are i tävlingsspåren. Vid KM i Gällstad tog Lennart Holmberg KM-tecknet i juniorklassen. Kurt Ahlberg blev trea och Egon Martinsson femma, vilket gav dom lagsegern. Samtidigt kom Bertil Svensson på andra platsen i oldboysklassen.

Ätradalsloppet åktes den 5 februari och där blev Lennart Holmberg tvåa och Kurt Ahlberg trea.

I Överlidaloppet, den 8 februari blev Lennart Holmberg trea, Kurt Ahlberg fyra och Bernt Magnusson sju, vilket gav dom lagsegern.

I 1954 års Ätradalslopp och Överlidalopp var det fåtalig SIK-representation och Kurt Ahlberg belade andra resp. tredjeplatsen i dom båda loppen.

1954 års Kindsmästerskap gick i SIK-regi den 7 mars och då var start och målplatsen förlagda till Ljungaförs. För SIK:s del blev det inga KM-tecken, men Bertil Svensson kom på andra plats i oldboysklassen efter storåkanen Valdemar Johansson, Tvärred.

Även 1957 hade klubben åtagit sej att arrangera Kindsmästerskapen, men snöbrist satte stopp för detta. Därför dröjde det till 1958 innan det kunde bli någon tävling. Den 19 januari fanns det rikligt med snö, efter att under veckan varit närmast barmark. Istället för på Högvalle blev det vid Skyttepaviljongen tävlingen kunde gå. Det blev, som väntat, en klar tranemoseger och för SIK-åkarna blev dom magra placeringarna en tredjeplats för Dick Svensson i Y.juniorklassen och femma i samma klass blev Rune Dehlén.

I Älvenaloppet den 23 februari vann Rolf Persson Y.jun. Dick Svensson blev tvåa och Tony Blom femma.

Under flera år hade skidsektionen försökt arrangera ett Svenljungalopp, för att om möjligt få lite bättre fart på skidåkningen i Svenljunga. Under tre säsonger hade sektionen fastställt tävlingsdagar, men samtliga gånger måste tävlingarna avlysas på grund av snöbrist.

Därmed var måttet rågat och på årsmötet 1960 meddelade sektionen att den inte kunde kvarstå. Hela sektionen: Allan Landerborn, Bertil Svensson, Eskil Svensson, Alf Jernlid, Alf Lindskog, Herne Johansson och Stig Svensson ställde sina platser till förfogande. Denna avsägelse betecknades i ett tidningsreferat som en cause celebre.

Det valdes en ny sektion, som fungerade en tid, men några försök att anordna något Svenljungalopp gjordes inte. Man gick mest in för ungdomstävlingar på hemmabanor och dessa var mestadels ganska välbesökta.

År 1970 fick samhället en ny "attraktion" i form av ett elljusspår. Svenljunga Lions Club satsade en hel del pengar på att få fram ett spår, som skulle komma att utnyttjas för såväl skidåkning som löpning och annan rekreation. Den 21 januari 1970 blev den idealiska skidtävlingsdagen med några minusgrader, vilket lovade gott för invigning av det nya spåret. På kvällen hade något tusental personer samlats på Högvalla och i dess omgivningar för få se toppåkarna. Från Norrland hade nämligen "rekvirerats" två av landets stjärnåkare. Ingvar Sandström från Lycksele och Assar Rönnlund från Umeå hade nämligen lovat ställa upp. I damklassen skulle Meeri Bodelid från IK Ymer, Borås tampas med dom andra topparna i Kind med omgivningar.

Starten skedde vid Högvalla och sen gick spåret upp mot Viseberg, där en brant uppførsbacke ställde åkarna på hårda prov. Av dom båda stjärnåkarna visade sej Ingvar Sandström klara dom två varven snabbast och han slog sin kompis med 35 sekunder. Tiderna blev: Sandström 34,47 min. Rönnlund 35,22 min. Deltagande västgötaåkare gjorde också fina prestationer och det var inte fråga om någon utklassning. Meeri Bodelid fick ligga i hårt för att klara förstaplatsen. Med en enda sekund slog hon tvåan Ånn Pettersson, Hulared, som i sin tur inte var mer än tio sekunder före Yvonne Strömqvist Tranemo. I klassen pojkar B kunde en svenljungaseger noteras, när Per-Erik Svensson åkte in på snabbaste tiden. Allting klaffade perfekt, delvis på grund av att Tranemo IF:s tränade arrangörsstab medverkade.

Apropå elljusspåret, så gick det fram där villabebyggelse senare planerades. Därför lät kommunen omkring 1980 göra en ny sträckning, som kom att ge spåret en flackare profil, mer lämpad för amatöråkare.

I Älvenaloppet den 16 februari representerades SIK av åkare i dom yngsta klasserna. Således vann Per-Erik Svensson B-pojklassen, Liselotte Axelsson A-flick. med systemen Eva på andra plats. I klass Flickor B åkte Katarina Andersson snabbast.

Säsongen för övrigt var ganska livlig på hemmabanorna, där flera poängtävlingar kördes med nära 300 deltagare.

1972, närmare bestämt 12 och 13 februari var Högvalla med omgivningar skådeplatsen för Ungdoms-DM. Den 12 gällde individuella mästerskapen och den 13 åktes stafetterna.

Det gällde grupperna Pojkar A - B - C samt Flickor A - B. Deltagarna kom från hela distriktet till ett antal av cirka 300 åkare. Vädret under dom båda dagarna var långtifrån idealiskt, milt och slaskigt före. Trots detta gick det att genomföra tävlingarna till belåtenhet för såväl tävlande som funktionärer.

Där med är väl allt sagt, som kan säjas om skidsporten i Svenljunga. Det har nämligen visat sej att svårigheterna att välja en arbetsduglig sektion blivit allt värre med åren. Ett tidningsklipp från 1972 hade rubriken: Elljusspåret gav ökat intresse bland ungdomen. "Sedan elljusspårets tillkomst för några år sedan har skidintresset ökat markant särskilt bland ungdomen och det finns många lovande förmågor. Skidsektionen ser därför ljus på framtiden!!

Tyvärr har dessa förmågor försvunnit när dom kommit upp i lite högre åldrar, grabbarna har gått över till bollsporter och flickorna har helt lagt av med idrottandet. Kanske har dom ostadiga vintrarna haft sin del i att intresset försvunnit? Eller är det andra faktorer som inverkat?

K O R P S T A F E T T E N

I början av 1940-talet var det populärt med korptävlingar på hemmabanor på grund av avspärrningen och trafiksvårigheterna på grund av kriget.

Skidsektionen beslöt då att försöka starta en stafett för korporationer av olika slag. Därför beslöts att SIK skulle anordna en tävling i februari 1941. En stafett skulle kunna få större tillslutning än individuella tävlingar. Tävlingen skulle indelas i klasser och omfatta tremannalag.

Klass I skulle bestå av lag med gemensam arbetsplats, således även skollag. Klass II, kombinerade lag och klubbtag. Senare tillkom en oldboysklass och en klass för flickor.

Som lockmedel borde ett vandringspris uppsättas och sektionen försökte få någon intresserad person eller firma att skänka ett dylikt. Därför kom i första hand samhällets "prisskänkare" nummer ett, disponent John Blomqvist i åtanke. Sektionen fick "audiens" hos honom och framförde sitt ärende, - Jo, vi i skidsektionen har tänkt anordna en skidstafett den 9 februari och nu undrar vi om Disponent Blomqvist ville hjälpa oss med ett lämpligt vandringspris? - Va! ska ni ha en tävling på samma dag som Skytteföreningen bestämt att ordna en skidskyttetävling vid skyttepaviljongen? Den skänker jag inget pris till!!

Det var en elokörad tiggare som lomade ut från kontoret i Syfabriken efter denna åthutning. Men vi kunde ju också förstå hans reaktion, då det var första gången som denna förening hade en dylik tävling vid den tämligen nybyggda paviljongen, som disponent Blomqvist skänkt till Skytteföreningen.

Det tidigare ganska svala skytteintresset hade vaknat till liv på grund av det pågående världskriget. Alla skulle träna upp fysiken och skjutskickligheten. Tråkigt bara att det skulle bli en kollision, då ju båda tävlingarna hade samma syfte.

Nåja, det fick väl gå utan något skänkt vandringspris. Kanske skulle klubbkassören kunna krama fram en del kontanter ur sin tämligen magra kassa?

Några dagar före den bestämda tävlingsdagen hade klubben sitt årsmöte på Svenljunga hotell, där även prisfrågan ventilerades.

Ordföranden, Wille Ahlqvist, fick därvid ett telefonsamtal och när han kom tillbaka till ordförandeplatsen visade han upp ett glatt leende. - Det var disponent Blomqvist som meddelade att han skänker ett vandringspris till söndagens tävling! Det blev en applåd och sektionen drog en lättnadens suck.

Den 9 februari ingick med tämligen ymnigt snöblask och flera plusgrader. Det betydde att dagen skulle bli jobbig för såväl banläggare som tävlande. Dagen blev minst sagt jobbig, banmarkerarna hade en jobbig förmiddag, då snön låg djup i terrängen omkring Viseberg. Start, växling och målgång skulle ske vid den gamla Ånestugan som hyrts för ändamålet.

Inne i stugan skulle både sekretariat och klädbytande åkare samsas om utrymmet, som inte var särskilt stort.

Frammot middagstid, då starten skulle gå, hade en stor publik kommit den nära tre kilometer långa vägen till fots över Viseberg hit upp. Intresset för denna första korpstafett var stort bland både tävlande och åskådare. När startern kommenderade Uppställning! kunde man räkna till 25 åkare på linjen. Han upplyste om att banlängden var drygt 3 km. och att den var snitslad med röda band. När startskottet smäll blev det vild rusning, ty alla ville ha bästa möjliga position i spåret. En och annan vurpa blev följden av rusandet och åtminstone ett lag måste utgå redan efter 100 meter, på grund av en trasig skidbindning. Första 200 meterna gick på slät åkermark och sen svängde spåret in i skogen, där det gick utför varför det gick friskt undan. Sen följde en ganska lång flack sträcka innan det började gå uppför mot växlingsplatsen.

-Vem kommer först undrades det bland publiken? Det stora flertalet höll på Borås Ylles första lag, ty där fanns dom bästa åkarna. Ingen av dom andra skulle ha en chans.

Så blev dock inte fallet, ty förste åkare som visade sej var Högre Folkskolans Gösta Andersson. Han skickade iväg sin kompis Nils Andersson innan Borås Ylles Valdemar Apolfsson i andra laget kom in en minut efter. Hela 18 lag hann varva innan Borås Ylles etta anlände. Han, liksom ett par andra åkare, hade kört fel och kommit in på Skytteföreningens skidskytte-spår, som nästan tangerade korpspåret i en sväng. Visserligen hade det spåret en blå snitsling, men i brådskan märkte han inte det utan ångade på för fullt närmare en kilometer innan han märkte det fatala misstaget. Då var det så dags att försöka åka ikapp, ty försprånget hade hunnit bli för stort.

Tredje man i skollaget, Runar Janzon, höll undan och med en av dagens bästa varvtider kunde han gå i mål som segrare i först korpstafetten. Bara 13 sekunder senare åkte Lennart Andersson i Hallarps gård över mållinjen. Hans båda åkarkompisar var bröderna Arvid och Åke Larsson.

Borås Ylles tvåa kom trea och favoriterna, Ylles etta, åkte upp till en fjärdeplats genom Bertil Svensson, som hade dagens överlägset bästa varvtid. Borås Ylle hade ytterligare ett lag långt framme, då tredjelaget åkte in på femteplatsen.

Högre Folkskolan fick således första inteckningen i disp. Blomqvists pampiga tennstånka. Utöver det segrande förstalaget hade skolan ytterligare två lag med i spåret men dessa fick betydligt blygsammare placering i prislistan. Av 25 startande lag var det 22 som fullföljde tävlingen.

En stor prissamling, som till största delen skänkts, piggade upp som avslutning på premiärloppet.

1942 gick tävlingen den 15 februari och även nu åktes loppet i visebergsterrängen. En ändring hade nu gjorts i det att tävlingen omfattade två klasser. Fjölårstävlingen hade ännu inte infört denna bestämmelse då den närmast hade varit ett experiment. Årets klass I omfattade 12 lag och klass II 7 lag.

Någon risk för felåknningar i stil med premiären i fjol fanns inte, då inga tävlingar pågick samtidigt. Därför blev det en helt odramatisk tävling som Borås Ylle I vann drygt 4 minuter före svåraste konkurrenten Ebbarp-Grimstorps norrlandsbetonade lag. Endast dessa båda lag åkte loppet under 2 timmar. Borås Ylle hade Bengt Axelsson-Valle Adolfsson-Bertil Svensson, medan Ebbarp-Grimstorp ställde upp Hans Bankler-Eugen Bolander-Sixten Bolander. På tredjeplatsen kom Skand. Päls lag I

Klass II vanns av Jordbrukare lag I och där åkte Lennart Andersson-Åke Larsson-Arne Larsson. Deras tid hade räckt till en femteplats i kl. I. Affärsanställda kom tvåa och Hantverkare blev trea.

Högre Folkskolan, som vann i fjol, fick nöja sej med en blygsam femteplats. Därmed fick skolan lämna över vandringspriset till Borås Ylle.

1943, då loppet gick den 24 januari fanns bara 9 klass I-lag på startlinjen medan klass II hade 8 lag.

Flera nya namn fanns med i startlistan och i kl. I främst Gadelius & Co. Det var fjölårets tvåa, Ebbarp-Grimstorp, som ändrat firmanamn. Laget hade tre starka namn i norrlänningarna Sixten Bolander-Olle Vallström-Eugen Bolander och det skulle visa sej att slutstriden skulle komma att stå mellan den trion och Skand Päls lag I med Eskil Svensson-Valle Adolfsson-Bertil Svensson.

Bertil Svensson, som hade dagens bästa varvtid, var drygt 1,5 minuter efter Eugen Bolander när han gick ut på sin runda. Men han tog in nästan hela försprånget och det blev en spännande tvekamp ~~innan~~ på slutmeterna inne på Högvalla. Eugen lyckades dock hålla undan och vinna med 4 sekunder.

Därmed blev det ett nytt namn på vandringspriset, men som det skulle visa sej också enda gången, då denna firma skulle upphöra.

Borås Ylle lag I kom trea i prislistan

Klass II, som ~~också~~ hade flera nya lagkombinationer, vanns av Skogsarbetarna, med Hantverkarna blev tvåa och SGU trea.

Efter den snöfattiga vintern 1944 var det dags för en tävling den 28 januari 1945. Klass I hade 7 lag på startlinjen och klass II 9 lag.

Skandinavisk Päls hade ett starkt lag som låg bäst till i förhandstippen. Eugen Bolander-Eskil Svensson-Bertil Svensson höll undan för alla kl. I-åkare, men kunde inte besegra det starka klass II-laget SJ, som hade 5 minuter bättre tid. Men Bertil Svensson hade än en gång bästa varvtiden. Borås Ylle belade andraplatsen och Skandinavisk Päls II blev trea.

SJ:s trio Arne Sandberg-Lennart Högländer-Svensson var tävlingens jäm-

naste lag och slog tvåan Skogsarbetarna med närmare 10 minuter.

Trea i klass II var SGU.

Därpå följde två snöfattiga vintrar, vilket betydde att ingen tävling kunde arrangeras förrän år 1948. Den 18 januari gick den tävlingen och det visade sej att Kommunala Mellanskolan (Högre Folkskolan hade nu bytt namn) var utan konkurrens och därför fick skolungdomarna en andra inteckning i den blomqvistska tennstånkan.

Dom första årens detaljerade prislistor har inte fullföljts i fortsättningen, vilket betyder att endast namnen i vandringspriset ger upplysning om det vinnande laget.

Efter 1948-tävlingen följde tre snöfattiga vintrar, varför korpåkarna fick vänta ända till 1952 för att få tävla om vandringspriset.

Den 11 februari 1952 gick den stafetten och nu hade skolgrabbarna chansen att ta priset för alltid. Dom visade sej vara åksugna och infriade sina supportrars förhoppningar om en seger. Kommunala Mellanskolan hade nu avancerat till Samrealskola och därför var det detta namn som graverades på kannan, som därmed för alltid skulle ha sin plats i skolans prismonter.

1953 skänkte disponent Gösta Brodén en ny kanna, som stafettåkarna fick att kämpa om.

Den 15 januari var det tävlingsdags och då fanns det ett nytt lag som var mest på alerten och körde snabbast. Elmo-Calf, samhällets största industri, hade deltagit i samtliga stafetter, men nu som först gick det vägen. Därmed fick laget sin första inteckning i priset.

1954, den 13 mars, var det åter ett nytt lag som stack upp. Svensson & Lindqvist var namnet och lagets "ankare", Bertil Svensson, hade hittills åkt i samtliga stafetter. Först i Borås Ylle, sedan i Skandinavisk Päls och nu i det egna firmalaget tillsammans med Stig Svensson och Erik Lindqvist. Denna gången var fältet vid Landbogården start- och målplats.

1955, den 20 februari, hade Elmo-Calf åter det mest vältränade laget, som gick först i mål och därmed fick sin andra inteckning i kannan.

Därpå följde åter två snöfattiga vintrar och först den 2 februari 1958 kunde tävlingen genomföras. Men för att få så mycket snö att det räckte till ett spår måste man bege sej till Ullasjö. Start och målplatsen var förlagda till Skolan. Men inte heller här fanns snö i större mängder, vilket gjorde att sektionen hade ett hårt jobb för att få ett åkbart spår. Nu var det Skandinavisk Päls som åkte snabbast, efter att inte ha vunnit någon tävling sen 1945 på Högvalla. Tävlingsdeltagandet var svagt, då bara 11 lag ställde upp, men träningsmöjligheterna hade varit dåliga denna snöfattiga vinter.

Nu skulle det dröja ända till den 26 januari 1963 innan någon stafett kunde köras. Det skulle visa sej att Samrealskolan hade fått upp ett lag som kom mest laddat till start på Högvala. Därför fick det ungdomliga skollaget en första inteckning i vandringspriset.

Ännu en snöfattig vinter följde och först den 7 mars 1965 kunde 25 lag ställa upp till tävling på Högvala. Den gången var det ett nytt lag som dominerade tävlingen, nämligen Högvals Snickerifabrik. Högvals, med sina 8-9 anställda, ställde upp två lag och förstalaget vann en klar seger. Trion Hans Johansson-Ivar Svensso-Tage Johansson, skulle visa sin klass i flera år framåt. Brodés-kannen blev deras egendom för alltid genom att laget gjorde vad som på fotbollspråk kallas hat tric.

Såväl den 6 februari 1966 som den 4 februari 1967 var det Högvals som åkte först i mål i hård konkurrens med över 20-talet deltagande lag. Ett rekord i Korpstafettens historia och en fin prestation, då även andralaget fick fin placering.

Till nästa tävling, den 5 februari 1968 hade firman Johansson & Bengtsson satt upp ett nytt vandringspris "Korpskölden" som det också fordrades tre inteckningar i för att få behålla det för alltid.

I det tunga före som rådde på tävlingsdagen ställde 20-talet lag upp, ett antal som hållit sej nästan konstant genom åren.

Högvals fortsatte i sin vanliga stil och vann därmed sin fjärde seger i följd.

Men det var inte slut med högvalsframgångarna. Ty laget fortsatte att hålla stilen ännu ett år. Den 22 februari 1969 blev det åter ett da capo, då Högval tog sin femte raka seger. Konkurrentlagen satsade för fullt för att sätta stopp på framgångarna, men det lyckades inte.

Skulle det bli en upprepning när nästa tävling gick den 21 februari 1970 ? Nej det lyckades inte den gången, ty nu hade skolan laddat upp mer än någon gång tidigare. Samrealskolan hade nu bytt namn igen, Centralskolan var ~~nu~~ namnet och ställde upp tre åksugna lag. Inte nog med att skolan vann, det blev både andra och tredjeplacering i prislistan.

Därmed räddade skolan vandringspriset från att försvinna efter bara tre tävlingar. Korpskölden finns nu i Mogaskolans prismonter och frågan är om det blir någon mer tävling om densamma?

Då SIK lagt ner skidsporten på grund av att ingen sektion kunnat väljas ser det ut som om den trevliga Korpstafetten inte skulle gå att återuppliva. Den har varit ett trevligt inslag i skidsportens historia i Svenljunga.